

Pogovori.

Gosp. *Potoški*: Vaših „skromnih izdelkov“ se je nabrala cela kopica. Sicer smo Vam že pismeno povedali nekaj mislij o Vaših pesmicah. Toda, ker je morda tudi drugim v korist ta in ona opomnja, bodi Vam še nekaj besedij! Vaše „pesmice“ se nam zdé preveč „sentimentalne“, ker izražate sama čustva, in sicer prisiljena, neresnična čustva. Večkrat iščete in iztikate to in ono le zaradi rime. Vidi se, da ste pridno čitali slovenske pesmi, nabrali si precejšen zaklad rim in te sedaj rabite, ko „zlivate“ svoje čute v „merjeno“ besedo. Premalo pa pazite na merilo. Kar smo rekli o tej stvari sploh mladim pesnikom, rekli smo tudi Vam. Vendar priznavamo, da ste napredovali in da se glasé zadnje pesmi veliko lepše nego prve. Prvo, ki ste nam jo poslali, je „Pomladi v gozdu.“

Tajen spev v zvonkih glasih
Glasi se po mračnem sveti,
Vmes šepče listek lahno
In dehté pogozdni cveti.

Kako prijetno v tihem gaju
Duh se moj raduje,
Ko po lahnem šepetanju
Tajnostno vse miruje!

In vendar gozd zeleni,
Ko tajnostno šumiš,
Spomine tožne meni
V prsih mi budiš.

To je vse tako „tajnostno“, da ničesar ne vidimo in ne slišimo. To ni poezija, ki mora stati na istinitih tleh. Kje ste slišali tisti „tajen spev v zvonkih glasih“? Kakšen „zvonk“ je pač bil, da ste čuli šepetanje „listka“ in „dehtenje“ cveta? In ob vsem tem spevu in glasih in

šepetanju itd. je Vam „prijetno radoval se duh v tihem gaju, ko po lahnem šepetanju (aha!) vse tajnostno miruje.“ A takoj ste pozabili, da ste se radovali, pa se Vam dozdeva, „da tajnostno šumenje Vam tožne spomine budi.“ Tako

pevati — ne smete nikdar več. In žal, da je tudi v drugih Vaših začetnih pesmicah vse polno tega „tajnostnega“ nebodigatreba.

Da pa ste napredovali, kaže n. pr. pesmica „Na mirodvoru“, čeprav bi bilo tudi tej treba še marsičesa.

Zakaj pravite „mirodvor“? Ali govoré tako ljudje v Vašem kraju? In „je mirujoče stanje“ — kdo neki tako govori ali piše? Čeprav je pa oblika neokretna, so vsaj misli lepe in dobro razvrščene. — Učiti se Vam je pač treba še mnogo, mnogo. Zdravi!

Gosp. *Č-s v L.*: Umeva se samo ob sebi, da moramo misliti pametno, ako hočemo kaj pametnega zapisati. Besede vreči na papir, to še ni umetnost. Da imajo besede tudi kaj zmisla, da se po nepotrebnem ne kvari papir in dragi čas, treba je, ponavljamo, pametno misliti. Poet pošlje svoje s trudom zverženo delce, pa prosi kritike, prosi, da naj se „natisne, ako je mogoče v kratkem času“, in vendar je prav za prav škoda časa, ako se mudimo ob takem stvoru. Pa ker smo obljubili,

da vsakomur postrežemo, naj tudi o Vašem „Sonetu“ in o „Sloveniji“ izrečemo sodbo Vam in drugim v pouk in — v svarilo.

Ubogi Vaš slavec! „S čutov narejati mora melodije, stokati mora bridko, srce mu ne

Admiral Sampson.

General Shafter.